

ת"פ 40490/09/18 - מדינת ישראל, משטרת ישראל, תביעות שלוחת רמלה נגד קאיד אבו זקיקה, זיד אבו זקיקה

בית משפט השלום ברמלה

ת"פ 40490-09-18 מדינת ישראל נ' אבו זקיקה ואח'
ת"פ 6454-02-20 מדינת ישראל נ' אבו-זקיקה

בפני
בעניין: כבוד השופט, סגן הנשיאה מנחם מזרחי
מדינת ישראל
משטרת ישראל
תביעות שלוחת רמלה
באמצעות ב"כ עוה"ד רעות זוסמן

המאשימה

נגד

1. קאיד אבו זקיקה
באמצעות ב"כ עוה"ד גיל אדלמן
2. זיד אבו זקיקה
באמצעות ב"כ עוה"ד ערן ראו

הנאשמים

גזר - דין

א. כתב-האישום:

הנאשמים הורשעו לאחר שמיעת ראיות בעבירות של קשירת קשר לפשע לפי סעיף 499 (א)(1) לחוק העונשין התשל"ז - 1977 ותקיפה הגורמת חבלה של ממש לפי סעיף 380 לחוק הנ"ל.

בהתאם לעובדות כתב-האישום, בתאריך 17.9.18, ניגש נאשם 1 אל המתלונן, ביקש לשוחח אתו - השנים פנו למקום בו המתין להם נאשם 2 שאחז בלוח ברזל.

לאחר מכן, תקף נאשם 2 את המתלונן בכך שהכה בצד השמאלי ועל ראשו באמצעות לוח הברזל.

המתלונן ניסה לברוח מן הנאשמים - הם רדפו אחריו. אז בעט בו נאשם 1 ברגלו, הפילו ארצה, וכאשר שכב על גבו תקף אותו נאשם 1 במכות אגרופ בגופו, נטל לידיו בקבוק בירה וניפץ אותו.

עמוד 1

בעניין זה, אפנה לקביעות ולמצאים שבהכרעת- הדין מתאריך 3.11.19.

בהכרעת-הדין, קבעתי כי לא הוכח שנאשם 1 ניפץ את בקבוק הבירה על כתפו של המתלונן, כאשר חתיכה מן הבקבוק נותרה בידו כפי שנטען בעובדה 4.

האירוע כולו תועד במצלמות האבטחה וניתן להפנות אל הנצפה בהן.

בנוסף, הורשע נאשם 1 בעקבות הודאתו בעבירות של התחזות כאדם במטרה להונות לפי סעיף 441 רישא והפרת הוראה חוקית לפי סעיף 287 (א) לחוק הנ"ל.

בתאריך 31.3.20 הפר נאשם 1 את תנאי השחרור שהוטלו עליו, בכך ששהה מחוץ לביתו, וכאשר התבקש על-ידי שוטר להזדהות, עשה כן באמצעות תצלום תעודת זהות של אדם אחר.

ב. מתחם ענישה:

נוכח עקרון ההלימה ופסיקה דומה הנוהגת בתחום, אני קובע, כי מתחם הענישה ביחס לאירוע האלים שביחס אליו הורשעו הנאשמים, לאחר ניהול ההוכחות, לפי העובדות המתוארות בכתב-האישום, אך בהסתייגות שקבעתי בהכרעת-הדין מעובדה מספר 4, נע בין מספר חודשי מאסר בפועל שניתנים לריצוי בדרך של עבודות שירות עד 24 חודשי מאסר בפועל.

למיטב הידיעה, אין בנמצא **מקרה זה** של אלימות אשר במסגרתו קבעה הערכאה המחייבת והמנחה מתחם ענישה, אך מלאכת קביעת המתחם אינו רק סקירה של פסיקה קיימת, אלא גם אמירה נורמטיבית של בית-המשפט מה ראוי שיהא המתחם נוכח עובדות המעשה.

אפנה אל פסקי-הדין הבאים, שאותם יש לקרוא בשינויים המחויבים למקרנו:

רע"פ 9543/16 **אחמד מוחמר נגד מדינת ישראל** (12.3.17): לאחר שמיעת ראיות, הורשע הנאשם, נעדר עבר פלילי, בכך שבעקבות וויכוח, הוא תקף את שני המתלוננים, תחילה ניסה לתקוף את אחד מהם במכת אגרוף בפניו, את השני תקף באמצעות שפכטל בפניו, חנק אותו באמצעות חולצה. הכה את הראשון מכת אגרוף בפניו, איים על שניהם, נמסר תסקיר ללא אופק שיקומי, נדון ל - 24 חודשי מאסר בפועל.

רע"פ 4747/17 **אהרון צדיק נגד מדינת ישראל** (21.6.17): הנאשם תקף מאבטח של לשכת התעסוקה במכות אגרוף בפניו, כתב-האישום הוגש בשיהוי ניכר, נאשם נעדר עבר פלילי, נדון לענישה צופה פני עתיד.

רע"פ 8388/19 **עומר שלאעטה נגד מדינת ישראל** (18.12.19): בין הנאשם, אשר נהג בפסילה, לבין נהג אחר התגלע וויכוח דרך, הוא ניגש אל רכבו של הנהג האחר, משך אותו החוצה מרכבו, הכה בראשו במכות אגרופ, דחף אותו, הפילו ארצה ובעט בו, בעל עבר פלילי הכולל מאסר מותנה, נדון ל - 10 חודשי מאסר בפועל.

נוכח עקרון ההלימה ופסיקה הנוהגת בתחום, אני קובע כי מתחם הענישה ביחס לכתב-האישום הנ"ל שצורף על-ידי נאשם 1, נע בין מאסר על תנאי למספר חודשי מאסר בפועל.

ג. שיקולי ענישה:

(א). חומרת המעשים:

האלימות בה נקטו הנאשמים חמורה ופירטתי את מעשיהם לעיל.

שני הנאשמים חברו יחד לנקיטת אלימות כלפי המתלונן - נאשם 1 הוליך אותו אל נאשם 2 אשר חבט בו - שניהם רדפו אחריו ונאשם 1 המשיך ותקף אותו באלימות.

זהו מקרה נוסף מיני רבים, שבו נוקטים נאשמים באלימות חסרת פשר ליישוב סכסוכים.

אפנה פעם נוספת להוראת בית-המשפט העליון בדבר החובה להטיל על הנוקטים במעשי אלימות חסרי פשר ליישוב סכסוכים, ענישה מחמירה, המרתיעה את היחיד ואת הרבים.

כך, בע"פ 4454/19 **פלוני נגד מדינת ישראל** (30.7.20):

"יש להוקיע תרבות אלימה מעין זו אשר הפכה לחזון נפרץ, ולקבוע ענישה מחמירה אשר תרתיע עבריינים פוטנציאליים מליטול את הדין לידיהם ולנקוט באלימות ליישוב סכסוכיהם".

וכן, בע"פ 6012/04 **עבודי נגד מדינת ישראל** (26.1.05) נקבע:

"אני מוכן להניח כי שני המערערים אכן מבקשים לעשות תפנית באורחותיהם, אף שנראה כי מדובר בצעדים ראשוניים בלבד שטרם עמדו במבחן היום-יום. אולם, כאמור, לא רק עניינם של המערערים ניצב לנגד עינינו, אלא בעיקר הצורך להדביר את תופעת האלימות שקנתה לה אחיזה בחברה בישראל, ומטרה זו תושג על ידי פסיקה אשר תבהיר לכל, כי מי שנוהג באלימות עלול לשלם על כך באבדן חירותו לזמן ממושך. אכן, מסר זה כבר יצא מבתי המשפט לא אחת, ובפסקי-דין רבים, אולם העובדה כי העבריינות בתחום זה נמשכת ואף מסלימה, מחייבת לשוב ולשנן אותו, ומקום שהדבר

מתחייב אף להחמיר בענישה".

וכן בע"פ 8314/03 רג'אח נגד מדינת ישראל (7.6.05):

"בית-המשפט חייב להעלות את תרומתו הצנועה במלחמה הקשה שיש לחברה בישראל באלימות הגוברת והולכת ברחובות ובבתים, ותרומה זו תמצא את ביטויה בעונשים החמורים ששומה עליהם על בתי-המשפט לגזור על מעשי אלימות שפשו במקומנו כמגיפה. עלינו למוד את הרחמים שבליבנו כמידה הראויה להם, והרי ידענו כי כל מי שנעשה רחמן במקום אכזרי סוף שנעשה אכזרי במקום רחמן. יצא הקול מבית-המשפט ויילך מקצה הארץ ועד קצה. יצא הקול ויידעו הכל כי מי שיורשע בעבירת אלימות יישא בעונש חמור על מעשהו. והעונש יהיה על דרך הכלל כליאה מאחורי סורג ובריח. וככל שייעצם מעשה האלימות כן תארך תקופת המאסר".

מעשים שכאלה מחייבים ענישה מחמירה המתרגמת את הוראת בית-המשפט העליון אל המעש.

(ב). אבחנה בין טיב האלימות שנקטו הנאשמים:

למרות ששני הנאשמים הורשעו יחד בביצוע האלימות לאחר קשירת הקשר, הרי שלעניין העונש יש לאבחן בין חלקו של נאשם 1 לחלקו של נאשם 2:

נאשם 1 היה זה שנטל חלק מרכזי יותר בתקיפה הפיסית מחלקו של נאשם 2. הראשון, הוביל את המתלון אל נאשם 2, אחר רדף אחריו, בעט ברגלו, הפילו ארצה והמשיך לתקוף אותו כשהוא שרוע על הרצפה, כאשר בקבוק הבירה המנופץ בידו. השני, חלקו התמצה בתקיפה באמצעות לוח הברזל ואחר במרדף.

שני הנאשמים חברו יחד לאירוע אלים, הגם שדובר בקשירת קשר רגעית, ומנגד הם הוכיחו דבקות במטרה, רדפו אחר המתלון המשיכו את האלימות בצוותא, כפי שתיארתי לעיל.

(ג). עבר פלילי:

נאשם 1 נעדר כל עבר פלילי.

כזכור, לנאשם 1 כתב-האישום הנוסף שעליו הוא נותן את הדין שאין להקל בו ראש, הגם שהפרת תנאי השחרור לא הייתה מן הרף העליון ולשם ביצוע עבירה.

למולו, לנאשם 2 עבר פלילי (במ/1) הכולל אמנם הרשעה קודמת אחת מבית-המשפט לנוער ברמלה, אך במספר

עבירות אלימות, ממך העניין, כגון פציעה, החזקת סכין ואיומים. בעניין זה, אפנה אל המעשים המתוארים בכתב-האישום בו הורשע (במ/2) - אין זו התפרצותו האלימה הראשונה.

(ד). התסקיר:

התסקיר שהוגש ביחס לנאשם 1 היה שלילי ונעדר המלצה שיקומית:

התקבל הרושם בדבר "התייחסות מצמצמת... מרחיק עצמו ממעשיו לכאורה וממשיך גם מולנו בהתנהלות המאופיינת בדפוסי מרמה והסתרה".

עוד נמסרה הערכה כי הוא "לא מחובר לחלקיו התוקפניים ונעדר אמפטיה למתלונן".

הוא עסוק בעצמו ובמחירים שהוא משלם.

הוצע לו להשתלב בהליך שיקומי ייחודי - בית-המשפט הקהילתי והוא דחה זאת - שלל כל נזקקות טיפולית.

אכן, שירות המבחן נפל לכלל טעות, כאשר ציין שהנאשם ביצע שימוש ב"בנשק קר" (עמוד 4 פסקה שניה לפני הסוף) וכפי הנראה עיין בכתב-האישום בלבד, אך עדיין הרושם המבוסס הוא שמדובר בנאשם הפועל באופן אימפולסיבי המרוכז בעצמו, חסר כל מוטיבציה לשיקום.

לנאשם 2 לא נערך תסקיר.

(ה). העדר הודאה:

הנאשמים בתיק הראשון ניהלו משפט, לא חסכו בזמן ציבורי.

אכן, הם זוכו בסופו של יום מהעובדה הרביעית, אולם התברר, כי זירת המחלוקת שאותה פרשו הייתה שהדמויות הנצפות בסרטון מצלמת האבטחה אינן הם, וזו התבררה להיות בלתי נכונה.

מכל מקום, אין ליהנות אותם מענישה השמורה לאלו שמודים בביצוע העבירה, מביעים חרטה, חוסכים עדות מתלונן וזמן ציבורי.

(ו). שיקולים נוספים:

הנאשמים צעירים - נאשם 1 יליד 1996 ונאשם 2 יליד 1999.

נאשם 1 היה עצור בין התאריכים 19.9.18 - 18.10.18 (כחודש) ולאחר מכן שהה בחלופת מעצר משך זמן נכבד למרות הפרת התנאים, כפי שתואר בכתב-האישום שצורף ואף כאשר הותר לו לצאת לעבודה לא עשה כן נוכח מגפת הקורונה.

נאשם 2 היה עצור בין התאריכים 23.9.18 - 15.11.18 (כחודש ו - 22 ימים) ולאחר מכן אף הוא בחלופת מעצר לפרק זמן נכבד ביותר אחר הוקלו התנאים.

נאשם 2 הביע צער על המעשה.

(ז). מסקנות:

יצוין, כי הנאשמים נשלחו לקבלת חוות דעת מאת הממונה על עבודות השירות: ביחס לנאשם 1 נמסרה חוות דעת שלילית ואילו ביחס לנאשם 2 חוות דעת חיובית.

לאחר ששקלתי את טיב האלימות, את החבירה יחד, את חלקו של נאשם 1 לעומת חלקו של נאשם 2, הגם ששניהם חברו יחד, את עברו הפלילי של נאשם 2 מול העדר עבר פלילי של נאשם 1, את ניהול המשפט, את ימי המעצר, את התסקיר השלילי של נאשם 1, באתי אל המסקנה, כי למרות שנאשם 1 נעדר כל עבר פלילי, מול נאשם 2 שהוא בעל הרשעה קודמת בעבירות אלימות, אך מנגד חלקו המרכזי של נאשם 1 בתקיפה והאמור בתסקיר שירות המבחן, מובילים למסקנה כי אין לערוך אבחנה כה מבדלת בענישה של השניים, וביחס לשניהם אין להסתפק בענישה בדרך של עבודות שירות, שהיא ענישה השמורה לנאשמים העולים על מסלול שיקומי.

ד. תוצאה:

על כן, אני גוזר על הנאשמים את העונשים הבאים:

א. 11 חודשי מאסר בפועל. לשם כך, יתייצבו הנאשמים בתאריך 1.12.20 בשעה 09:00 בבית הסוהר הדריס, כשהם מצוידים בעותק מגזר-דין זה ובתעודות זהות.

ב. 6 חודשי מאסר שאותם לא ירצו הנאשמים, אלא אם כן יעבור בתוך 3 שנים מהיום עבירה שיש בה יסוד של אלימות, למעט איומים.

ג. שני הנאשמים - כל אחד מהם - ישלמו למתלונן עת/ 1 סך של 2,500 ₪ (סה"כ 5,000 ₪) וזאת עד ליום 1.1.21.

זכות ערעור לבית-המשפט המחוזי מרכז/לוד בתוך 45 ימים.

צו כללי למוצגים.

התיק סגור.

ניתן היום, כ"ו אלול תש"פ, 15 ספטמבר 2020, במעמד הצדדים.